

El matís religiós en la poesia d'En Marià Villangómez

per Antoni Costa i Bonet

Són molts, tots simpàtics i atractius, els matisos de la poesia d'En Marià Villangómez. Avui ens plau fixar el nostre esguard en el matís religiós.

El nostre excel·lent poeta és un enamorat de la nostra terra: l'anomana «mare i germana». La seua ben harmònica lira canta tot l'encís de les nostres valls, i de les muntanyes, i del cel blau, i de l'aire pur.

I dolçament canta també M. Villangómez, la nostra mar blava, i les platges; i les nostres pinedes; i tota la bellesa i lluminositat de les nostres illes. I, amb estret vibrant, descriu la vida pagesa i la dels mariners; i els nostres costums i l'excel·lència de la nostra llengua.

En tot i per tot, el fi esguard del poeta hi veu l'alè, l'empremta de Déu. Recordem el bell poema *Florida*, d'*Elegies i paisatges*, on podem llegir:

Ara et miro, primavera,
no engronsant un goig diví
entre el sol i l'aire fi,
alta joia matinera,
.....
sinó a les flors més humils,
vives floretes menudes,
dins el verd herbei nascudes,
entre les roques, a mils,
blaves, roges o morades,
goig que encén el puig sencer.
festa dels ulls, amb plaer
al sol alegre badades,
florida d'or i de neu
al peu de les oliveres,
bell fistó de les dreces,
innúmer somris de Déu.

I en la poesia *La paraula*, d'*El cop a la terra*, dedicada a N'Anna Moll, podem llegir amb fruïció:

Una herència imprecisa passava de les mans,
de la ment, de la llengua del pare a les dels fills.
Amb la terra rebien uns costums i una parla;
aquesta parla pròpia per la qual eren ells,
no uns altres; una parla
de terrassans, de mariners,
que conformava el seu pensar,
no estranya als puig, als camps,
a l'ona repetida que els cenyia,
a l'aire més subtil, més íntim que alenaven.

.....
Unes paraules amb *ressons eterns*,
sol, terra, mare, llavor, Déu;

I en el poema *Els mariners visiten Nostra Dona de Jesús (Eivissa)*, de *Terra i somni*, hi trobam aquests emotius versos:

De genollons a l'ombra acollent i sagrada,
humiliat el cos robust, alcen el vol
de l'esguard a la Verge, commoguda mirada,
mentre fora palpiten les sabes amb el sol.
Munta el prec confiat a l'amable Senyora.
Si Ella hi és, tot és fàcil. En els destrets llunyans,
el recer dels seus volts manca als cors, com enyora
la gonella materna l'orfe puny dels infants.

ANTONI COSTA I BONET